

İşçiye fatura, sermayeye fırsat!

Yaşam hakkımız ve geleceğimiz için, sermaye ve onun temsilcilerinden hesap sormalı ve sermaye düzenine karşı mücadele etmeliyiz.

sayfa 2

Bizimle iletişim için facebook sayfamıza mesaj atabilirsiniz.

Çalışma alanlarında yaşadığınız sorunları iletebilir, görüşlerinizi, önerilerinizi paylaşabilirsiniz.

Sesinizi diğer sınıf kardeşlerimize taşıyabilirsiniz.

İşçi sınıfı birlik olduğunda güçlüdür. Şimdi birlik olma zamanı!

f: Metal İşçileri Birliği -MiB

METAL İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı No:1608* Haziran 2021

Sömürü, soygun, yağma, çürüme... Böyle gelmiş böyle gitmez!

Çözüm örgütlü işçi sınıfı hareketinde!

Biz işçiler için yaşam her geçen gün biraz daha zorlaşıyor. Çalışma ve yaşam alanlarımız yangın yeri. Yaşamak zor, pahalı ve en temel en insani ihtiyaçlar dahi lüks artık. Bir iş bulup çalışabilenlerimiz daha kötü koşullarda, yoğun ve daha ucuza çalışıyor. Bırakın kendimizin, ailemizin ihtiyaçlarını karşılamayı karnımızı doyurmakta zorlanıyoruz. Kimi arkadaşımızın tek tesellisi bu koşullarda bir işimizin olması. Çalışmayanlar ise yani krizin faturası yüzünden kapının önüne konulan milyonlarca işçi ise açlık, yoksulluk ve sefaleti tüm boyutlarıyla yaşıyor. Ekonomik ve sosyal tablo durduğu yerde durmuyor. Giderek daha ağır gerçekler bizi bekliyor. Yarın ne olacağını hiçbirimiz kestiremiyoruz. En azından elimizdekini koruyalım çabası içindeyiz. Bundan sesimizi çıkartmıyor, boyun eğiyor, ne denirse yapmaya çalışıyoruz ama bunun da bir çözüm olmadığını görüyoruz. Ekonomik ve sosyal yıkım saldırıları paketler halinde yasalaşılıyor. AKP-MHP iktidarı gırtlığımızı her geçen gün biraz daha sıkarken, kıdem tazminatının gaspı da dahil birçok saldırı hazırda bekletiyor. Sermayedarlar için kesenin ağzını sonuna kadar açıyor. Devlet bütçesini patronların yağmasına teslim ediyor. Bizlerin yoksulluğu ve sefaleti derinleşirken, sermaye büyüyor, kâr rekorları açıklanıyor, milyoner sayısı artıyor.

Yetiyor mu? Hayır, yetmiyor. Pandemi dönemi geliyor, yaşamın her yanına sirayet etmiş sınıf karşıtlığı daha bir görünür hale geliyor. Her şeyi elinde tutan, tekeline gören, alinterimiz üzerinde tepinen bir avuç sermayedar ve onlar adına ülkeyi yönetenler, salgını da fırsata çevirmeyi ihmal etmiyor. Biz işçileri çarklar dönsün diye ölümüne çalıştırıyor, göstermelik önlemlerle süreci geçirtmeye uğraşıyorlar. Ekonomik krizin faturasının üzerine pandeminin etkilerini de ekleyerek sırtımıza yıkıyorlar. Teşvikleri kendilerine alıyor, aşmaları kendilerine yapıyorlar. Fırsat bu fırsat diye en temel hakları ortadan kaldırırken, sermaye için ucuz işçilik ve kölelik koşulları yaratmakla övünüyorlar. Grev yapmak yıllardır yasaktı, şimdi hak aramanın her türlü yasak daha da ötesi konuşmak

yasak, eleştirmek yasak. Kime yasak? Bize, işçilere, emeğiyle yaşamı var eden milyonlarcamıza. İşçi sınıfı ve emekçiler çalışır, üretir, değer yaratır. Ülkedeki her şeyin kaynağı budur. Bir avuç kan emici çıkar bunun nasıl paylaşılacağına karar verir. Kendilerinde bu hakkı görenler ülkenin nasıl yönetileceğinden mahkemelerin nasıl karar vereceğine, satılık medyanın neyi gündemleştireceğinden kimin neyi nasıl düşüneceğine kadar her şeyi belirlemeye çalışırlar.

Bizleri yalanlarla avutmak, çarpıtmalarla kandırmak gündelik işleridir. Yetmiyorsa din derler, milliyet derler, aynı gemideyiz yaygarası ile kıyametleri kopartırlar. Yine mi olmadı baskı ve zorbalık devreye girer. İş diyen, aş diyen, doğama, toprağıma sahip çıkıyorum diyen gözaltına alınır. Fabrikada işçi, köyünde çiftçi, okulunda genç itaat etmiyorsa başı ezilmelidir onlar için. Çarklar dönsün, kasalar dolsun, şirketler doğayı yağmalasın diye. Artık mızrak çuvala sığmıyor. Çünkü doymuyorlar. Dün el ele olanlar paylaşım kavgasına tutuşuyor, birbirlerinin kirli icraatlarını ifşa ediyorlar. Bilinen gerçekleri, bir

kez daha kendi çıkarları için ortaya koyuyorlar. Bizim yarattığımız değerlerin paylaşılması için birbirleriyle kanlı bıçaklı hale geliyorlar. Sermaye düzeninin bir bütün olarak tüm kurumlarıyla birlikte mafyalaştığını, pisliğin her yanı sardığını yaşayarak görüyoruz. Çürüyorlar ve kendi çürümüşlükleri içinde toplumu da çürütmeye çalışıyorlar. Siyasetçi mafya, mafya iş adamı, sözde gazeteciler tahsilatçı, hukuk-adalet-insan hakları vb. egemenlerin yap boz tahtası, ülke kimin eli kimin cebinde belli olmayanların çiftliği haline gelmiş durumda. Tüm bu yaşananlar biz işçilerin suskunluğundan ve örgütsüzlüğünden beslenen bir arsızlıkla yapıyor. Onların ne yaptığından çok bizlerin neyi yapmadığı artıkdaha önemli hale gelmiş bulunuyor. Bu gidişe ancak örgütlü bir işçi sınıfı hareketi son verebilir. Çürüyen düzene karşı emeğimiz, alinterimiz, haklarımız ve geleceğimiz için harekete geçmeli, bulunduğumuz her alanda birleşmeli. Sömürücü asalaklara karşı, pislik çukurunda debelenenlerin karşısına dikilmeliyiz. Emeğiyle dünyayı yaratan bizler sömürü ve yağma düzenini ortadan kaldıracak tek gücüz. Bugünümüz ve yarınımız için birleşelim.

Patronun borcu sırtımızda!

Bu sermaye yanlısı yasalara izin vermemek için, insanca yaşam ve çalışma koşullarına ulaşmak için örgütlenmeli, birliğimizi kurmalı ve mücadele etmekten başka şansımız yok.

MESS TİS süreci başladı!

Biliyoruz ki sözleşme süreçlerinde sözde sendikalar bizim adımıza sözleşme masasına oturacak. Şimdiden kapalı kapılar ardında gerçekleşecek satışlara karşı uyanık ve hazır olalım!

Çürüyen düzen...

Çürüyen ve çeteleşen bir bütün olarak bu düzenin kendisidir. Kişilerin değişmesi, seçimler bu gerçeği değiştirmeyecektir. İşçi sınıfının örgütlü gücü, emeğin iktidarı insanlığı bu çürümeden kurtulabilir.

İşçiye fatura, sermayeye fırsat!

Yaşam hakkımız ve geleceğimiz için, sermaye ve onun temsilcilerinden hesap sormalı ve sermaye düzenine karşı mücadele etmeliyiz.

Çalışmazsak bir kazancımız yok, açız. Çalıştığımızda da durum çok farklı değil. Otomatığe bağlanmış zamlar, artan enflasyonla ücretlerimiz sürekli olarak aşağı çekiliyor. Çalışanlar olarak büyük kısmımız -yoksulluğu geçtik- zaten açlık sınırının altında ücret alıyoruz. Yani insanca bir yaşamdan çok çok uzağız, ancak bir sonraki güne çıkabiliyoruz.

Hal böyleyken, kriz ve pandemiyle daha da vahim koşullara mahkum edildik. Pek çoğumuz bu süreçte iş-gelir kaybı yaşadı ve tümünden ölüme terk edildi. Koşulları bir nebze daha rahat olanlarımızın durumu ise salgınla kötüleşti. Bir yandan üniversite okuttuğumuz çocuklarımız, bir yandan pandemide iş kaybı yaşayanlar işsizler ordusuna eklendi. Artan işsizlik ise her kafamızı kaldırdığımızda, her hak arayışımızda çalışmaya devam edenlerimize bir tehdit olarak kullanıldı.

İşçi sınıfı olarak tablomuz bu kadar ağırlaşırken, patronlar cephesinden ise durum farklı.

İşçi çalışsın çalışmasın, kriz olsun olmasın, salgın gelsin gelmesin kapitalistler her durumdan karlı çıkmayı biliyor. Çalıştığımız koşulda bize kölelik rejimi dayatarak, emek gücümüzü sömürerek, çalışma yaşamının dışına itildiğimizde ise işsizliği sopa olarak kullanarak karlı çıkıyorlar.

Kriz de, salgın koşulları da hepimizin gördüğü gibi bizlere fatura, kapitalistlere fırsatlar olarak dönüyor. Örneğin işsizlik fonundan işçilere nakdi destek olarak 11,4 milyar ödeme yapılırken, patronlara aktarılan 22,6 milyar oldu. Fonun bizlere ait olduğunu, işçi ve patron sayısı arasındaki farkı hesaba kattığımızda arada çok daha büyük bir farkın olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Borçlarını ödeyemeyen yığınla işçi kardeşimiz bunalıma sürüklenirken, ardı sıra güncellenen düzenlemelerle holdinglerin milyarlarca liralık vergi borçları silinebildi. Bu olağanüstü koşullarda dahi sermayedarlar kar yapabildi. İşçi sınıfı kesimlerinin yaşadığı bu intiharlar sermayedarların karlarının bir ürünüdür. İşçi sınıfı ve emekçiler olarak yaşadığımız yoksulluk, açlık, bunalım ve şiddet kapitalistlerin ve onların hizmetindeki iktidarın eseridir.

AKP-MHP iktidarının pandemi üzerinden çıkardığı destek paketleri, yasal düzenlemeler sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarının ürünüdür. Devlet gücüyle korunan sermaye egemenliğinde bizlere insanca yaşam şansı tanınmamaktadır.

Yaşam hakkımız ve geleceğimiz için, sermaye ve onun temsilcilerinden hesap sormalı ve sermaye düzenine karşı mücadele etmeliyiz.

Patronun borcu da sırtımızda!

Geçtiğimiz ay mecliste adı "sigortacılıkta değişiklik içeren kanun" olan yeni bir torba yasa geçirildi. Birçok farklı konuların bir torba içine konup geçirilmesi, AKP-MHP iktidarında artık çok sık görülmekte. Böylece birçok yasa daha ne olduğu, kime faydalı, kime zararlı olduğu anlaşılmadan, tartışılmadan, kalkan ellerle, göstermelik bir oylama ile geçiriliyor.

Bu son geçen torba yasada, yine işçinin parasını patronlara akıtmanın yeni bir yolu bulundu. Yaşanan pandemiye bahane ederek iktidar, sermayeye her gün yeni kaynaklar akıtırken, bunu da bizlerin cebinden, sırtından karşılıyor. Bu yasada da patronların ödemesi gereken sigorta primlerini İşsizlik Sigorta Fonu'ndan (İSF) karşılamının önü açılıyor. Buna göre mikro ve küçük ölçekli işletmeler, yeni istihdam sağladıkları takdirde ödemeleri gereken sigorta primlerini 30 Haziran 2022'ye kadar olan borçlarının faizinden ya da kazançlarından ödedikleri kâr bakiyesinden düşebilecek. Ancak patronun ödemesi gereken borcu ise İşsizlik Sigortası Fonu karşılayacak.

Yani kısaca anlatırsak, bir patron 1 milyonluk kredi alıyor. 30 Haziran 2022'ye kadar bu miktarın üstüne 200 bin TL faiz ödemesi gerekiyor. Bu sırada patron ek istihdam sağlıyor ve 150 bin liralık sigorta primi ödemesi gerekiyor. Patron 150 bin liralık sigorta primini

ödeyince faiz borcu 50 bin TL'ye düşürülüyor ve kalan 150 bin liralık faiz borcu İşsizlik Sigorta Fonu'ndan karşılanacak. Özetle patron sigorta primini İşsizlik sigorta Fonu'na verecek, İSF'de bu parayı alıp patronun borcunu ödeyecek.

Bizler için kullanılması gereken İSF, amacı dışında kullanımlarla yine talan ediliyor. Pandemi boyunca milyonlarca işçiye İSF'den ödenen pay 11,4 milyar iken, patronlara ödenen pay 22,6 milyar TL'dir. Bu bile İSF'nin nasıl yağma ve talana açıldığının göstergesidir. Bu sermaye yanlısı yasalara izin vermemek için, insanca yaşam ve çalışma koşullarına ulaşmak için örgütlenmeli, birliğimizi kuralmalı ve mücadele etmekten başka şansımız yok.

Bursa'da Mastaş işçileri GREV'de!

Mastaş Radyatör fabrikasında, ocak ayı itibariyle geçerli olan sözleşme sürecinde patronla olan görüşmelerde sonuç alınmadı. Patronun yüzde 15 zam ve ikramiyelerin saat ücretlerine eklemeye dayatmasına karşı, yetkili sendika Özçelik-İş Sendikası yüzde 18 ve tüm işçilerin 4 ikramiye hakkı kazanmasını talep etti. Patronun beyaz yakaları da dahil ederek grevi boşa düşürme oyunlarına karşı Mastaş işçileri, ezici bir çoğunlukla GREV'e evet dedi. 3 Haziran'da fabrika önünde Grev'e çıktı.

İlk günden itibaren coşkulu ve kararlı olan işçilerin grevi, metal işçileri adına ileri bir adım oldu.

Yakın zamanda MESS kapsamındaki fabrikalarda da sözleşme görüşmeleri başlayacak.

Mastaş grevi, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanabileceklerini gösterdiler.

Gelecekleri için greve çıkan Mastaş işçilerinin grevini selamlıyor, işçilerin en büyük silahı olan Grev hakkına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Yoksulluk itirafı!

Mersin'in Akdeniz ilçesinde yaşayan bir emekçinin intiharı üzerine, ilçe belediyesinin AKP'li Belediye Başkanı Mustafa Gültak intiharların ekonomik sıkıntıdan kaynaklanmadığını savundu.

Gültak 'a göre, Türkiye' de ilk kez intihar olmuyor. "İntihar dediğiniz şey, sonuç itibariyle kesinlikle ekonomiyle alakalı intihar olmaz. Gidin psikiyatrlar, psikologlarla konuşun. En fakir, zavallı insan intihar eder mi? O zaman memleketin yarısının, dünyanın hepsinin intihar etmesi gerekir. Fakirlik, borçlu olmak intiharın sebebi midir?"

Değilse, ardında mektuplar bırakarak intihar eden emekçilerin, gençlerin sebebi ne? Sadece bir macera peşinde koşmak istemeleri mi? Ya da psikolojik durumlarının bozuk olması mıdır? Sömürü düzeninin işçi, emekçilere ne bir yaşam ne de bir gelecek sunmamasıdır. Bu düzen var oldukça da istediğimiz insanca bir yaşam olmayacak. İşçi, emekçilerin de insanca yaşayabileceği bir düzen işçi sınıfının iktidarı ile gelecek.

Aşı'dan patent kaldırılmalı!

Bizlerde aşıda patentin kaldırılması için fabrikalarımızda ve hayatın her alanında sesimizi yükseltmeli ve mücadele etmeliyiz.

Bir buçuk yıldır dünya korona pandemisinin etkisi altında. Geçmiş yıllarda yaşanan salgınlara nazaran bu defa hızlı bir şekilde aşı çalışmaları başladı. Aşı için gerekli uzun süreç kısaldı. Bunda teknoloji ve bilimin gelişmişliğinin büyük bir etkisi var. Fakat bu kadar büyük olanaklara rağmen salgın vahşet içerisinde devam ediyor. Hindistan ve yoksul dünya ülkeleri ellerinde aşı için yeterli paraları olmadığı ya da emperyalist devletler kadar geniş olanaklara sahip olmadıkları için bu vahşet daha büyük bir biçimde seyrediyor.

Salgının gidişatını değiştirmenin en kısa yolu en yaygın ve hızlı şekilde aşılama yapmaktan geçiyor. Herkese yetecek kadar aşı üretmenin önünde ise büyük ilaç tekellerinin ellerinde tuttukları patent duruyor. Milyarlarca aşıyı tek elden üretilip, insanlığın duyduğu bu temel sağlık ihtiyacından büyük bir servet elde etmek istiyorlar. Bu pastayı kimse ile paylaşmak istemiyorlar. Bu nedenle de çeşitli uydurma gerekçelerle aşıda patent hakkının ellerinde olmasını arzuluyorlar. Başladığımız yerden devam edersek, bu ilaç şirketleri

nasıl bu kadar hızlı aşı ürettiler? Çünkü ellerinde geçmiş yılların deneyimleri, yaşanan bilimsel ve teknolojik gelişmeler yani insanlığın ortak mirası vardı. Bu zengin miras sayesinde hızla aşı üretildi. Ancak ilaç şirketleri insanlığın deneyimleri sonucu ortaya çıkan bu bilgilerin kendi tekelinde olduğunu savunarak patentten yani kar arzusundan vazgeçmek istemiyor.

İlaç şirketleri, tüm insanlığın sağlığı yerine kendilerinin daha fazla karlanmasını seçiyor. İnsanlığın tüm birikimini kendi tekeli olarak görüyorlar. Halbuki bizim gibi milyarlarca emekçinin pandemiden çıkışının en önemli yanı aşılaktır. Fakat patent savunucusu ilaç tekelleri ve onları koruyan kapitalist devletler aşıda patenti kaldırmak istemiyorlar.

Herkese yetecek kadar aşıyı hızla üretmenin tek yolu ilaç tekellerinin ellerinde bulundurdukları patenti kaldırmaktan geçmektedir. Bizlerde aşıda patentin kaldırılması için fabrikalarımızda ve hayatın her alanında sesimizi yükseltmeli ve mücadele etmeliyiz.

Evde kalamayanlar, hiçe sayılanlar!

Biz işçiler, pandeminin başından beri önlemler sıralamasında kapsam dışı bırakılanlarız. Salgının en çok yayıldığı, tedbirlerin sıklaştırıldığı her dönem fabrikalar, marketler, işyerleri; 20 yaş altı ile 65 yaş üstü; çalışma yaşamına dair hemen her yer, her şey izinli oluveriyor. Çarkların dönmelerini sağlayan hiçbir şeye virüs bulaşmıyor gibi davranılıyor. Oysa çalışma alanları virüs transfer noktaları durumunda.

Geçtiğimiz ayda yaşanan tam kapanma da işte böyle bir şey... 26 milyon çalışanın olduğu bir ülkede 16 milyonunun muaf 6 milyonun da kısmen muaf tutulduğu bir tam kapanma koca bir yalandan öte bir şey değildir. Hiçbir önceliği olmayan birçok işkolunu da kapsayan 43 meslekten işçi ve emekçi çalışmak zorunda bırakıldı. Bu süreçte çalışma olmayan veya üretimin düştüğü yerlerde ise işçiler zorla yıllık izne çıkartıldı. Yine kapanma döneminde de ücretsiz izne çıkartılan işçi arkadaşlar oldu.

Sağlığımız her koşulda hiçbir şekilde düşünülüyor. Tam kapanma yalanı altında hayat olduğu gibi aktı,

üretime zeval gelmedi. Hayatlarımız önemsenmeden çalışma kamplarına sürüldük. Bu süreçte, zorunlu yıllık izin veya ücretsiz izine gönderilenlerin sağlıkları düşünüldüğünden değil pandemi ve krizin üretime yansımından kaynaklı oldu. Hem de izine gönderilen işçi arkadaşların bu süreçte hakları da gasp edildi.

Çarklar dönerken, tam korumalı, villalarında sermayedarlar sefaletini sürerken bizlerin bir yanı salgın, bir yanı yoksulluk ve açlık ile boğuştuk. Evde kalamayanlar, kapanmadan yararlanamayanlar olarak birlik olmalı ve demeliyiz ki; "Artık bu böyle gitmez sömürü devam etmez!"

Fabrikalardan TİS görüşleri...

Türk Metal üyesi bir işçi diyor ki:

Makina başında anket veriliyor. 2 saat içinde toplanıyor. Ne olduğunu anlamıyorsun bile. Birde anketin girişinde Pevrul'un lafı var: "anketi samimiyetle dolduracağınızı düşünüyorum." Samimiyete bak, şeffaflığa bak. Akıllanmadılar, akıllanmayacaklar.

Çayırova Arçelik işçisi;

Herkes TM'den sözleşme ile ilgili bilgi bekliyor. Ne ses var ne görüntü. Bugün açıklama var dendi herkes sözleşme ile ilgili diye düşündü. Bunlar da her zaman ki gibi gelip tatil ile ilgili açıklama yaptı. Bırakın artık bu işleri, insanlar sizin bu oyunlarınıza gelmiyor artık. Hepimiz sözleşme ile ilgili bilgi bekliyoruz. Bu dönem Arçelik Çayırova olarak sözleşmede bizde söz sahibi olacağız. Size rahat yok!

Bir metal işçisi;

Merhaba bugün tırt metal vardiya girişinde taslak için anket dağıttı ve ankette yazan en yüksek zam oranı 1050 TL. Yazıklar olsun!

Tofaş işçisi diyor ki:

Sözleşme süreci yaklaştı. Türk Metal Nerede? Hazırlık yok. Şube başkanı fabrikaya gelmiyor ki başlasın. Tofaş'ın tek şubesi var. Ya fazla fabrika olsaydı vay halimize.

Düşmüşler bir koltuk davasına, öyle birbirlerinin kuyusunu kazıyorlar. Birbirlerinin ardından küfür ediyorlar. Bir de akşam gidip bizden aldıkları aidatlar üzerinden keyif yapıyorlar. Bunlar ile hiç bir yere gidilmez. Bir de sözleşme olacak. Ama bunların da sonu yakındır. Elbette işçinin hakkını koruyup üzerine birşeyler ilave edecek insanlar, gerçek işçiler gelecektir. O zaman sözleşmede biz kazanacağız.

Bir Metal işçisi;

TİS süreci için fabrikalarda anket dağıtmaya başladılar. Güya işçilerle birlikte TİS taslağı hazırlayacaklar. Taleplerimizi, düşüncelerimizi mi soruyorlar yoksa daha en baştan önümüze sınır mı çiziyorlar belli değil. TM bildiğimiz gibi, aynı tiyatroyu oynamaya devam ediyor.

Arkadaşlar, yine aynı akıbetle karşılaşmak istemiyorsak bir an önce harekete geçmeliyiz. Sürecin her aşamasında söz sahibi olmak için fabrikalarımızda birliğimizi kurmalıyız. Taleplerimizi yakıcı ihtiyaçlarımız üzerinden belirlemeli, taslakta bunların yer alması için direktmeliyiz.

MESS TİS süreci başladı!

Şimdiden bütün metal işçisi kardeşlerimize bu mücadelede başarılar diliyoruz. Başarmak ve kazanmak için GREV, grev için örgütlü insiyatifli mücadele!

180 fabrikada 130 bin işçiyi doğrudan ilgilendiren metal işkolu Toplu İş Sözleşmesi sürecinde mayıs ayı itibarı ile yetkili olan sendikalar tespit aşamasını tamamladı. Yani artık sözleşme sürecinde insanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadeleyi fabrika fabrika büyütme zamanı geldi.

Bu iki yılda çok fazla hakkımız gasp edildi. Özellikle bu iki yılın son bir buçuk yılının büyük çoğunluğu pandemi koşullarında virüsü ensemizde hissederek, ölümle yaşam arasındaki ince çizgide çalışmak zorunda bırakılarak geçirdik. Patronlar, kısa çalışma adı altında üretime kısa süreli aralar verseler de çalışma yaşamındaki gerçekler çok başkaydı. Bazı arkadaşlarımız ve arkadaşlarımızın aile bireylerinin hayatlarını patronların kâr hırsı yüzünden kaybettiğine şahit olduk.

MESS başta olmak üzere metal patronları ise pandemiyi kârlarını arttırmanın bir aracı olarak kullandılar. Örgütsüzlüğümüz ve bununla beraber sendikal ihanet şebekeleri sayesinde de patronlar, hakkımız olanı gasp ederken hiçbir zorlanma ile karşılaşmadılar.

Şimdi ise bizden çaldıklarını alma zamanı geldi. Metal patronları ve metal işçileri olarak birkez daha karşı karşıya geleceğiz. Sözleşme ile beraber iki yıl boyunca hangi şartlarda nasıl çalışacağımız belirlenecek. Bu sürece hangi sınıf daha hazırlıklı girse gelecek iki yılı da o sınıf kazanacak. Biliyoruz ki sözleşme süreçlerinde sözde sendikalar bizim adımıza sözleşme masasına oturacak. Şimdiden kapalı kapılar ardında gerçekleşecek satışlara karşı uyanık ve hazır olalım.

Ne yapmalı, nasıl yapmalı?

- * İlk önce inisiyatifin tabanda yani bizde olduğunu gösterelim.
- * Taleplerimizi fabrika fabrika belirleyelim.
- * Sendikaların her ay hazırlayıp sunduğu yoksulluk sınırını, sözleşmenin ücret politikası olarak baz alınması için ısrar edelim.
- * Her geçen gün ağırlaşan iş yüküne karşı çalışma saatlerinin kısaltılmasını fabrikalarda tartışmaya açalım.
- * Bütün oturumların canlı yayından yayınlanması için sendikalara baskı yapalım.
- * Sözleşme sürecini, sendikal bölünmeye izin vermeden tabanda 130 bin işçinin birliğinin oluşmasını sağlayarak yürütelim.
- * TİS komitelerinin ve sözcülerinin demokratik bir şekilde seçilmesi için mücadele edelim.
- * Haklarımız olanı bir adım bile geri atmadan kazanmanın tek yolunun grev olduğunu bilerek hazırlanalım.

Şimdiden bütün metal işçisi kardeşlerimize bu mücadelede başarılar diliyoruz. Başarmak ve kazanmak için GREV, grev için örgütlü insiyatifli mücadele!

Onlar %7 büyüdü! Biz %8 küçüldük!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2021 yılının 1. Çeyrek (Ocak-Mart 2021) dönemlerini kapsayan büyüme rakamlarını açıkladı.

Her açıklaması yalanlarla dolu olan, hiçbir açıklamasına güvenilmeyen TÜİK'e göre Türkiye ilk çeyrekte %7 büyüme kaydetmiş. İşsizlik rakamlarını, enflasyon rakamlarını da açıklayan TÜİK, kendi açıkladığı istatistiklere bakınca kendi kendini yalanlayan bir kurum...

Pandemi döneminde işçi sağlığının hiçe sayılması ile ekonominin çarklarının sorunsuz dönmesi sonucu sermaye sahipleri yüksek karlar açıklarken, işçilerin daha fazla yoksulluk çekmeye başladığı hekesin bildiği bir gerçek. İşçi ve emekçilerin alım gücü sürekli düşerken, Türkiye nasıl %7 büyümüş gelin bir bakalım.

Büyüme demek hizmet artışı ve mal üretiminin artması demek. Oysa işgücü ödemeleri ortalama %16 artarken, büyüme (%7) ve enflasyon (17,1) ile birlikte %24,1 oldu. Yani Türkiye büyürken, işçinin ücreti %8 azaldı. Yani sermayedarlar büyürken, işçiler küçüldü.

Doğalgaza yeni zam!

Her gün doğalgaz bulduk diye açıklama yapıyor. Müjdeler peşisıra geliyor. Ekonominin büyümesiyle övünüyorlar.

Ama her ay doğalgaza zam gelmeye devam ediyor. 1 Haziran itibarıyla doğalgaza yine yüzde 1 zam geldi. Büyüyen sermaye, sefaleti derinleşen işçiler. Çözüm işçilerin mücadelesinde.

Birliğimizi kuralım, inisiyatifi elimize alalım!

Ekonomik kriz, pandemi, artan hayat pahalılığı, katmerlenen yoksulluk.... Bizlerin yaşamı her geçen gün daha da çekilmez hale gelirken büyüyen, kâr rekorları kıran sermayedarlar gerçeği...

Yeni bir Grup TİS sürecinin arifesindeyiz. Çalışma ve yaşam koşullarımızdaki ağır tablo artık katlanılabilir düzeyin çok ötesinde. MESS patronları yine bilindik senaryolarla karşımıza çıkmaya hazırlanıyorlar. Bizlerin emeği sayesinde üretim ve kâr rekorları kıranlar, yeni bir TİS sürende bizlere fedakarlık yaygarası yapacaklar. Satılık sendika ağaları bizleri aza razı etmek için çırpınacak.

Bu gidişe dur demek elimizde. TİS sürecinin ön günlerinden başlayarak inisiyatifi ele almamız, birliğimizi kurmamız, haklarımız ve geleceğimiz için mücadele yolunu tutmamız tek çözüm yolu.

Toplam gelirden işçinin aldığı pay düştü!

TÜİK'in işgücü ödemelerine ilişkin verilere bakıldığında, işçinin toplam gelirden aldığı pay bu yılın ilk çeyreğinde %39'dan %35,5'e geriledi. Aynı dönemde sermayenin gelirleri %41,9'dan yüzde 45,8'e yükseldi.

Emek ucuzluyor, sömürü artıyor.

TÜİK rakamlarına rağmen işsizlik artıyor!

- 2020'nin ilk çeyreğinde geniş tanımlı işsizlik 7 milyon 362 bin iken, bu yıl aynı dönemde 2 milyon 531 bin artışla, 9 milyon 893 bin kişi oldu.

- Pandemi döneminde işsizlikten en çok kadınlar etkileniyor. 2020'nin ilk çeyreğinde 3 milyon 186 bin olan kadın işsizlik sayısı, 2021 ilk çeyreğinde 1 milyon 576 bin artarak, 4 milyon 352 bine yükselmiştir.

Sermayenin yeni krizi: Çip Krizi

Çip krizi, pandemi, üretimde yaşanan her aksamının faturası hep işçiye kesiliyor. Buna izin vermeyelim. Ne sağlığımızdan, ne de haklarımızdan vazgeçelim.

Pandemi döneminde yaşanan krizlerden biri de mikroçip kriziydi. Dünya çapında etkisini gösteren mikroçip tedarik sorunu Türkiye'de de Oyak Renault, Tofaş, Honda, Ford gibi büyük otomotiv fabrikalarında üretimin durmasına sebep oldu.

Pandeminin başında olan mikroçip kaynaklı duruşlar son buldu, hatta önemli ihracat rekorları kırarak düzeyde fabrikalar fazla mesailer ile çalışmaya başladı. Haliyle mikroçip tedarik talebi de arttı. Ama bu defa karşı tarafta elektronik eşya üretiminin beklenenin üzerinde olan artışından dolayı elektronik eşya şirketleri vardı.

Sonuç, yeni krizler!

Mikroçip, Tayvan, Amerika, Güney Kore ve Çin gibi ülkelerde üretiliyor. Üretimin sınırlı olması sonucunda da mikroçipi özellikle kullanan otomotiv ve elektronik eşya fabrikalarının sermayedarları meşhur "mikroçip kavgasına" başladılar. Hatta bu kavga kriz seviyesine geldi. Çünkü sermaye, tamamen kâr odaklı çalışıyor. Nerede kâr var, yani nerede para var, hemen oraya yöneliyor. Çünkü kapitalizm de, ne üretim ne de tüketim insanların yaşamı, ihtiyaçları, sağlığı için planlanmıyor.

Sözde kriz, özünde ihracat rekorları!

Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) verilerine göre, Türkiye, Nisan ayında 2020'nin aynı ayına göre yüzde 109'luk artışla toplam 18 milyar 766 milyon dolarlık dış satım gerçekleştirdi. Cumhuriyet tarihinin en yüksek Nisan ayı ihracatı gerçekleştirildi. Son 5 ayda ise ihracat rekoru kırıldı.

Otomotiv şirketleri, bu yılın Nisan ayında 2 milyar 466 milyon dolarlık ihracatla en fazla ihracat gerçekleştiren şirketler oldu. 2020 yılı, Türkiye'nin en büyük şirketleri sıralamasında ilk 10' da yine otomotiv şirketleri yer alıyor.

Şimdi de, yaz aylarında otomotiv fabrikalarında yaşanacak duruşlardan sonra, işçileri yoğun bir mesainin beklediği, işçiler üzerindeki baskının artacağına dair haberler yayılıyor. Sermayenin kendi krizinin faturasını işçiye ödetmek istiyorlar. Ancak, çip krizine sebep olan işçiler değil, sermayedarlardır.

Çip krizi, pandemi, üretimde yaşanan her aksamının faturası hep işçiye kesiliyor. Buna izin vermeyelim. Ne sağlığımızdan, ne de haklarımızdan vazgeçelim.

Tofaş'dan bir işçi diyor ki;

Üretimin yoğun olduğu fabrikada, mevcut işçi sayısı ile üretilen araç sayısının artırılması hedefleniyor. Zaman zaman parça tedarik sıkıntısı olsa da, üretim rutin devam ediyor.

Önümüzdeki günlerde kısmi durumların olacağı konuşuluyor. Türk metal şubesi ise işçiler ile ilgilenmiyor. Fabrikaya olan şube ziyaretleri yok denecek kadar az.

Çürüyen, çeteleşen düzen...

Çürüyen ve çeteleşen bir bütün olarak bu düzenin kendisidir. Kişilerin değişmesi, seçimler bu gerçeği değiştirmeyecektir. İşçi sınıfının örgütlü gücü, emeğin iktidarı insanlığı bu çürümeden kurtulabilir.

Bir mafya lideri videolar çekip mafya-devlet ilişkisini, çürüyen düzeni, çeteleşen devleti ifşa ediyor. Şimdiye kadar çıkarları ortak olanların, çıkarları ortaklaşmadığında nasıl da pisliklerini açık ettiğini görüyoruz.

AKP-MHP iktidarının faşist mafya çetelerine her türlü pis icraatını yaptırıldığını görüyoruz. Mafya lideri Sedat Peker, "adam öldürme, tehdit etme, kaçakçılık, uyuşturucu, Suriye'deki kirli savaşın finanse edilmesi ve silah gönderilmesi" de dahil şimdiye kadar yaptıklarını anlatıyor. Tüm kirli işlerde AKP iktidarıyla birlikte hareket ettiğini ve tutuklanmayacağı ve yargılanmayacağı konusunda Süleyman Soylu'nun söz verdiğini anlatıyor.

Venezüella üzerinden sürdürülen uyuşturucu ticaretinin AKP'nin elinde olduğunu ortaya seriyor. Bütün bunları da şimdiye kadar beraber yapan faşist bir mafya lideri olarak anlatıyor. Anlaşılan o ki, sadece Sedat Peker değil, on yıllardır mafya ile devlet iç içe geçmiş, çeteleşmenin ve çürümenin boyutları ise artık gözler önündedir. Bütün bu videolar yayınlanırken

ne belgelerle yalanlama geliyor ne de yargı harekete geçiyor. Tıpkı, Sedat Peker'in AKP adına mitingler düzenleyip Barış Akademisyenleri'ne "oluk oluk kanlarınızı akitacağız ve akan kanda düş alacağız!" tehditlerine karşı sessiz kaldığı gibi, bu sözleri ifade özgürlüğü kapsamında ele aldığı gibi.

Bugün ifşa olanlar ise adaletin yerini bulması için değil, eski güç ve konumunu kaybetmenin sonucu ve süren pazarlıkların parçasıdır. Devlet-mafya ilişkisi sınırlı sayıda kişinin işi değil, toplam bir sistemin ta kendisidir.

Kapitalizm her şeyin pazara sürüldüğü, satıldığı, insani değerlerin ortadan kaldırıldığı, her gözeneğinden pislik akan bir sistemdir. Tüm bu çürümesini "bayrak, ezan ve vatan" uğruna diyerek pazarlamaktadırlar. Bu oyuna gelmemeliyiz.

İşçi sınıfının bu çürümeye, çeteleşmeye karşı tavrı net olmalıdır. Çürüyen ve çeteleşen bir bütün olarak bu düzenin kendisidir. Kişilerin değişmesi, seçimler bu gerçeği değiştirmeyecektir. İşçi sınıfının örgütlü gücü, emeğin iktidarı insanlığı bu çürümeden kurtulabilir.

İşçi gözünden mafya düzeni...

Renault'tan bir işçi yazdı!

Türkiye siyaseti bir süredir mafya lideri Sedat Peker'in youtube kanalında yaptığı çarpıcı açıklamalarla çalkalanıyor. Aslında Türkiye siyasetinin gerçek yüzünü yakından takip edenler için devlet tarafından desteklenip, beslenen bu tür besleme organize suç örgütlerinin yaptıkları bu gerici faaliyetler bizlere hiç de çarpıcı gelmiyor. Çünkü sözde hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nin egemenlerinin kendilerinin yapmadığı pis ve karanlık işleri bu aşırı milliyetçi duygular taşıyan sözde vatan sevdalısı insana benzeyen, yaratıklara yaptırdığı gün gibi ortadadır. Devlet ile mafya arasındaki bu organik bağı ispat etmek için uzun uzadıya örnekler vermeye gerek yok. Bu bağlar, güneşin her gün doğup batışı kadar gerçek ve görünürdür.

Asıl önemli olan ve bizleri ilgilendirmesi gereken konu, halkın bu duruma olan davranışı ve tutumudur.

Önceki hükümetler gibi AKP iktidarının da ülkede varolan yoksulluk ve işsizlik umurunda değildir ve onlar sadece kendi iktidarlarını koruma ve bekçiliğini yaptığı sermaye iktidarını koruma derdindedirler.

Geçmişte yaşanan Susurluk kazasında devlet ve mafya arasındaki organik ilişki ortaya çıktığında, çok ses getirmiş ve dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz iktidarı istifa etmek zorunda kalmıştı. Fakat saray hükümeti halâ çamura yatmaya devam ediyor. Bu da gayet doğal, çünkü kendileri de iliklerine kadar çamura bulaşmış durumdadır.

Dolayısıyla biz işçiler, geleceğimiz için, insanca yaşamak için, saçlarımızı tarayıp, sokağa fırlayarak, tüm insanlığa merhaba diyebilmek için, gerçek dostlarımız MİB emekçileri ile birlikte mücadele etmeliyiz.

5 yılda, 5 yandaşa, 161 milyarlık ihale!

En çok kamu ihalesi alan 20 müteahhit belli oldu. Listenin başındaki 5 yandaş şirket 5 yılda 161 milyar 306 milyon liralık 55 sözleşme imzaladı. csnturkiye.com tarafından yapılan araştırma sonucu ortaya konulan listenin ilk sırası 2020'de de değişmedi, 17 sözleşmeye 49,7 milyar liraya imza atan Kalyon İnşaat yer aldı. 40,4 milyarlık 15 ihale alan Kolin ikinci oldu. Üçüncü sıradaki Cengiz İnşaat, devletten 12 ayrı ihalede toplam 33,9 milyarlık iş aldı. ERG İnşaat sadece bir dev ihaleyle zirvenin ortağı oldu. Ankara-İzmir Yüksek Hızlı Tren ihalesini alan ERG İnşaat dördüncü sıraya yerleşti. Saray'ın müteahhidi olarak bilinen Rönesans ise aldığı 10 ihalede 15,8 milyar liralık sözleşmeye imza attı. 55 ihalenin sadece 3'ü açık usulde yapıldı. Geri kalan ihaleler pazarlık usulüyle adrese teslim gerçekleştirildi. 37 ihale, iktidarın son yıllarda istediği ihaleyi istediği firmaya verme aracı olarak kullandığı 21-b Pazarlık usulüyle düzenlendi. 13 ihale "Belli İstekliler Arasında" usulüyle, bir ihale yine istisna usulüyle bir ihale de Emlak Konut ihalesi olarak düzenlendi.

AKP'nin talanda bitmeyen ısrarı!

Ülke, dört bir yanda yaşanan çevre katliamlarının yanı sıra denizlere hızla yayılan müsilajla sarsılırken AKP, para kazanma öncelikli çevre düşmanı politikalarından geri adım atmıyor. Üç kez Meclis'e sunulduğu halde tepkiler nedeniyle yasalasmayan Tabiat ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma başlıklı düzenleme "Tabiat" ifadesi çıkarılarak yeniden gündeme getiriliyor. Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından hazırlanarak görüşe açılan Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanun Teklif Taslağı'na göre AKP şefi Erdoğan, tür veya habitat koruma alanlarında faaliyet yürütülmesine "milli güvenlik, doğal afet ve genel sağlık açısından zorunluluk" gerekçesiyle izin verebilecek. AKP, bu düzenlemeyi ilk kez Erdoğan'ın Başbakanlığı döneminde 25 Kasım 2010'da TBMM'ye sundu. Büyük tepki çeken ve seçim kararı alınana kadar yasalasrılmayan tasarısı, bir kez daha yine "Başbakan" olarak Erdoğan tarafından 17 Mayıs 2012'de imzasıyla Meclis'e geldi. Tüm ülkede çevre talanına yol açacağı, çevrenin korunması değil yıkımının amaçlandığı gerekçesiyle tepki çeken düzenleme, yine yasalasamadı. Bu kez 2017'de dönemin Başbakanı Binali Yıldırım tasarısını Meclis'e gönderdi ancak yine sonuç alınamadı. 5 yıldan bu yana rafta bekleyen düzenleme yeniden gündeme geliyor. 22 Maddeden oluşan yeni metin ilk ismindeki "tabiat" sözcüğü çıkartılarak Biyolojik Çeşitliliği Koruma Yasa Teklifi olarak ilgili kurumların görüşüne açıldı.

Vazgeçmiyoruz!

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları

Fabrikalarda, işyerlerinde, evde, sokakta... Yaşamın her alanında hayatlarımızdan da haklarımızdan da vazgeçmeyeceğimizi göstermeye, geleceğe sahip çıkmaya çağırıyoruz!

Türkiye’de kadına yönelik şiddet hız kesmemektedir. Kadın cinayetlerinde korkunç bir artış yaşanmaktadır. Kadınların koruma başvuruları baştan reddedilmektedir. Kadınlara etkin koruma sağlanmamakta, şiddet faillerine önleyici tedbir uygulanmamaktadır. Kadın düşmanı politikaları ile 20 yıldır iktidar koltuğunda oturan zihniyet, bir gecede İstanbul Sözleşmesi’nden çıkarak kadına yönelik şiddeti teşvik eden konumunu bir kez daha göstermiştir.

Kadına yönelik şiddete teşvik açısından, iyi hal, haksız tahrik indirimleri de devam etmektedir. Kadına şiddet katlanırken İstanbul sözleşmesinin iptal edilmesi de şiddetin iktidar tarafından meşru görüldüğünün bir başka göstergesidir. Son olarak Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Derya Yanık’ın koltuğuna oturur oturmaz kadına şiddet olaylarındaki artışın “tolere edilebilir düzeyde” olduğunu söylemesi, iktidarın şiddete teşvik ve toleransının izahıdır.

Koronavirüs önlemleri gerekçesiyle gündemine getirilen infaz düzenlemesinde, kadına ve çocuğa karşı suç işleyenlere aflar tanınması da unutulmamalıdır. Bu tahliyeler sonucunda kadın ve çocukların katledildiği örnekler yaşanmıştır.

Pandemi sürecinde ise kadınlar için şiddetin daha da katlandığı pek çok açıdan yansımaktadır. Önlem adına sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarının yerine getirildiği salgın yönetimi, toplumun işçi-emekçi kesimlerine, özellikle de bu kesimler içindeki kadın ve çocuklara çok yönlü şiddet olarak dönmektedir.

2002’den itibaren 18 yılda öldürülen kadın sayısı 7 bini aşmış durumdadır. Son 7 yılda 463 bini aşkın kadınların koruma talebi reddedilmiştir. Bu

veriler kadına şiddetin artışıyla AKP-MHP iktidarının sorumluluğunu ve suç ortaklığını ortaya koymaktadır.

AKP-MHP iktidarında kadın cinayeti dosyalarının “intihar” ibaresiyle kapatıldığına, şüpheli denilenlerin aydınlatılmadığına sıkça tanık oluyoruz. İntihar denilen Şule Çet, Duygu Delen, Nadira Kadirova, Aleyna Çakır, İpek Er, Gülistan Doku dosyaları bunun örnekleridir. Sedat Peker’in ifşaatlarıyla bir kez daha gündeme gelen bir başka intihar etiketli cinayet dosyası ise Yeldana Kaharman’a aittir.

Kadın cinayetlerinin arttığı açıkken, cinayet verilerini bildirmekten imtina eden İçişleri Bakanlığı cinayetlerin düştüğünü iddia etmektedir. Bunun bir inandırıcılığı olmadığı gibi kadına şiddet uygulayanlarla çıkan boy boy resimleriyle bakan Soylu kendi duruşunu da özetlemektedir.

Bakan’ın İstanbul Pendik’te hamile bir kadının bulunduğu araca saldıran baklavacı Hasan-Hüseyin Sel kardeşler, Aleyna Çakır’a şiddet uygulayan ve öldüren Ümitcan Uygur ile çekilmiş resimleri tuttuğu safı göstermektedir.

Sonuç olarak hem kriz ve pandeminin faturasından hem de kadına ve çocuklara yönelik şiddetten sermaye ve AKP-MHP iktidarı sorumludur. Sorumlu olanların hesap vermesi için işçi sınıfı ve emekçilerin, kadınların sömürü, şiddet, baskı gördüğü, yani yaşamın her alanında örgütlenmesinin zorunluluğu kendini göstermektedir.

Fabrikalarda, işyerlerinde, evde, sokakta... Yaşamın her alanında hayatlarımızdan da haklarımızdan da vazgeçmeyeceğimizi göstermeye, geleceğe sahip çıkmaya çağırıyoruz!

Tepki göstermek suç!

İpek Er, Batman’ın Beşiri ilçesinde tabancayla intihar etmiş, 34 gün sonra 18 Ağustos 2020’de hastanede hayatını kaybetmişti. Ardından bıraktığı mektupta Siirt’te görevli jandarma Musa Orhan’ın tecavüzüne uğradığını yazmıştı. Tecavüzcü katilin serbest bırakılması kamuoyunda tepkiyle karşılanmıştı. Tıpkı bir çok benzer olayda olduğu gibi...

Cinayet ve tecavüze olan tepkilerden biri de Ezgi Mola’dan geldi. 20 Ağustos 2020’de sosyal medya hesabından “Tecavüzcü şerefsiz dışarı salan vicdanınızda boğulun. Artık yasa, dua, dilek, istek, rica, umut her şeyi elimizden aldınız ya!! Ne diyim! Yazıklar olsun! Yazıklar olsun!!! #MusaOrhanTutuklansin” paylaşımında bulundu.

Şimdi de Mustafa Orhan’a hakaret ettiği iddiasıyla Ezgi Mola’ya 2 yıl 4 aya kadar hapis istemiyle dava açıldı.

Musa Orhan tutuksuz yargılanmaya devam ediyor.

Tepki gösteren Ezgi Mola ise hapis istemiyle yargılanacak.

Adaletin olmadığı bir ülkede hakkını aramak, kadın cinayetlerine, tacize, tecavüzlere tepki göstermek suç!

METAL İŞÇİSİNİN SESİ, SOLUĞU, SIKILI YUMRUĞU!

İletişim

web: metaliscileribirligi.com

mail: metaliscileribirligi@gmail.com

facebook: [Metal İşçileri Birliği - MİB](https://www.facebook.com/Metal-Iscileri-Birligi-MIB)

İstanbul - Esenyurt İşçi Kültür Evi

Yenikent Mah. Şehit Serkan Temeloğlu Sok. 25/A
(Eskule otoparkı girişi karşı sokağı) Esenyurt
Tel: 0536 610 03 37

İstanbul - Ümraniye İşçilerin Birliği Derneği

Tel: 0535 257 70 99

İstanbul - Sefaköy İşçilerin Birliği Derneği

Halkalı Cad. No:113 Kat:4 Daire:7
Tel: 0212 690 71 53 – 0536 714 62 06

İstanbul - Gaziosmanpaşa

Tel: 0535 915 32 45

Gebze İşçilerin Birliği Derneği

Hacı Halil Mh. Şahinler İş Merkezi Kat 2 No: 202
Gebze Tel: 0542 843 16 01

Ankara - Sincan İşçi Birliği

Atatürk Mh. Kutsal Sk. No: 5/8 Tel: 0551 597 74 70

Ankara - Mamak İşçi Kültür Evi

Tuzluçayır Mah. 586. Sok. 2/A - Tel: 0312 364 06 90
mamak.iscikulturevi@gmail.com

Çukurova - Metal İşçileri Birliği

Tel: 0546 950 72 06

Bursa - İşçilerin Birliği Derneği

Başaran İşhanı Kat:4 No:14 Heykel

Kayseri - İşçilerin Birliği Derneği

Sahabiye Mah. Mersin Sok. Sim İşhanı No:403 Kat:4
Kocasinan - Tel: 0352 222 00 07

Trakya - Metal İşçileri Birliği

Kemalettin Mah. Omurtak Cad. Gür İşmerkezi
No:180/133 Çorlu - Tel: 0551 979 87 38

İşçi sınıfının şanlı direnişi yol gösteriyor!

15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!

Dünyanın tüm zenginliklerini yaratan biz işçileriz. Tarihimiz, dünyanın dört bir tarafında yarattığımız zenginliklere el koyan patronlara karşı mücadele tarihidir. Kimi zaman zayıf, kimi zaman lokal kimi zaman ise görkemli ve kitlesel. 15-16 Haziran büyük işçi direnişi bu topraklarda işçi sınıfı mücadelesinin doruk noktasıdır. Saraçhane mitinginden Kavel Kablo'ya, Sungurlar'dan Paşabahçe'ye uzanan mücadelenin koca bir gövdeyle sokakları, meydanları zapteden somut halidir.

60'lı yıllar kapitalizmin geliştiği, gelişirken sömürünün katmerlendiği yıllardır. Sömürüye karşı işçi sınıfı mücadelesinin güçlendiği, kendini hissettirdiği dönemler. 1960 Anayasa'sı işçilere grev hakkını tanıdı ancak, yasal bir düzenleme olmadığı için fiili olarak grev hakkının kullanılmadığı yıllar. Tıpkı bugünlerde bizzat Cumhurbaşkanı'nın övünerek anlattığı gibi grev hakkının gaspedildiği yıllar.

Kavel Kablo işçileri grev hakkını greve giderek kazanırlar. Sınıf mücadelesini yeni bir düzeye taşır, yaygınlaşan, güçlenen, örgütlenen bir sınıfın mücadelesinde önemli bir dönüm noktasını yaratırlar. İşçilerin büyük çoğunluğu, 1952 yılında Amerika'nın yönlendirmesiyle işçileri denetim altında tutmak için kurulan Türk-İş'in üyesidirler. Gelişen işçi hareketi karşısında Türk-İş kurulma amacını yerine getirir. Günden güne güçlenen, yayılan işçi eylemleri Türk-

İş'in sınırlarına sığmaz. 1966'da Paşabahçe işçilerinin direnişi satan Türk-İş'e karşı harekete geçilir. 1967 yılında Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kurulur. DİSK'in kurulması işçi sınıfının mücadelesinin daha da ivmelenmesini, Türk-İş'in ve doğal olarak işçilerin üzerindeki sermaye denetiminin azalmasını sağlar.

Güçlenen işçi hareketi ve DİSK karşısında meclis devreye girer. Patronların ve Türk-İş'in tek isteği olan DİSK'in engellenmesi için yasa hazırlanır. Bir sendikanın yetki alabilmesi için işkolunda sigortalı çalışanların üçte birini üye yapma şartı getirilir. Bu yasa fiili olarak DİSK'in işlevsizleştirilmesi yasasıdır, işçiler tarafından öyle de algılanır. Fakat işler güçlü ve örgütlü bir işçi sınıfı karşısında hiçte kolay değildir.

Topantlar yapılır, işçi sınıfının bütününe yönelen bu saldırı karşısında yapılabilecekler tartışılır. Tabandan fabrika fabrika örgütlü işçi bölükleri sendikalarına sahip çıkmaya kararlıdırlar. İradelerinin gaspedilmesine izin vermemek için sendika mitingini beklemeden eylemlere başlarlar. Eylemler 15 Haziran günü İstanbul ve Kocaeli'de iş bırakarak kitlesel yürüyüşlere dönüşür. DİSK üyesi işçiler "Kahrolsun işçi düşmanları", "Sendika hakkı engellenemez" yazılı pankart ve dövizlerle sokaklara çıkar, taleplerini haykırırlar. 16 Haziran günü ise onbinlerce işçi bir kez daha sokaklara, meydanlara çıkarak gücünü gösterir.

DİSK üyesi işçilerin başlattığı eylemlere Türk-İş üyesi işçilerde katılır, omuz omuza mücadele verilir.

İşçilerin direnişi öyle bir yankı yaratır ki, yürüyüşleri engellemek için köprüler kaldırılır, yollar kapatılır, tabur tabur asker sevkedilir, yetmediğini görünce açılan ateşle 3 işçi katledilir. İşçinin kararlı direnişi karşısında patronlar, hükümet ve sendika ağaları çaresizdir. Hatta sermayedarların "işçiler geliyor" diye İstanbul'dan kaçtıkları söylenir. Birleştiğinde karşısında hiç bir gücün duramayacağını iki günde gösteren işçilere karşı sıkıyönetim ilan edilir. DİSK başkanı radyodan eylemleri bitirme çağrısı yapar vb. Evet direniş iki gün sürmüştür ama yasanın paramparça edilmesini sağlamıştır. İşçiler kararlılıkla sendikalarına sahip çıkmış, işçi düşmanlarına geri adım attırmışlardır.

15-16 Haziran bugünümüze yol göstermeye devam ediyor. Krizin faturasına, ekonomik ve sosyal yıkıma, sendikaların ağalar tarafından işgaline, grev hakkımızın yasaklanmasına karşı tek çıkar yol yeni 15-16 Haziranlar yaratabilmek. 1970'te uyuyan devi uyandıranlar kaçacak delik aramışlardı. O dev bugün daha güçlü. Uyanırsa bu kez kimse kaçacak delik bulamayacak. Yeter ki biz işçiler fabrika fabrika örgütlenip, kendi irademizi elimize alalım. Gücümüzün farkına varalım. Biz durursak dünya durur. Ne paşa, ne sultan, ne patron, ne sendika ağası kimse karşımızda duramaz.

MİB
Metal
İşçileri
Birliği

İletişim için:

[metaliscileribirligi.mib](https://www.facebook.com/metaliscileribirligi.mib)

[metalmib](https://twitter.com/metalmib)

[metaliscileribirligi.com](https://www.metaliscileribirligi.com)